

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.2520

Dosar nr..X.

Ședința de la 16 iunie 2015

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

La data de 2 iunie 2015 s-a luat în examinare recursul declarat de Societatea .X. - RA împotriva Sentinței .X. din 4 noiembrie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile în fond și concluziile părților au avut loc în ședința publică din data de 2 iunie 2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Înalta Curte, în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 16 iunie 2015 când a hotărât următoarele.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. Secția a VIII a Contencios Administrativ și Fiscal reclamanta Societatea .X. - .X., a chemat în judecată pe pârâțul Ministerului Finanțelor - Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Administrația Finanțelor Publice a Sectorului .X. solicitând: anularea Deciziei nr.

428/19.10.2011 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și anularea Deciziei nr. .X./15.07.2011 - dosar fiscal .X.- referitoare la obligațiile de plată accesorii în cuantum de .X. lei stabilite în sarcina .X. RA.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta arată în esență că, în mod greșit s-au calculat obligații accesorii la declarațiile depuse de .X. SA de către Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Administrația Finanțelor Publice a Sectorului .X., în fapt, sumele fiind achitate la termenele scadente.

Prin întâmpinare, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X., în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice Sector .X., a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Administrația Finanțelor Publice Sector .X., privind anularea Deciziei nr.428/19.10.2011, excepția de inadmisibilitate, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiate.

La data de 05.06.2012 s-a dispus introducerea în cauză, în calitate de pârâtă a ANAF-DGSC, în raport cu precizarea reclamantei, în sensul că înțelege să solicite și anularea Deciziei nr.428/19.10.2011 emisă de DGSC.

Prin întâmpinare, pârâta ANAF a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiate, arătând că aceste obligații fiscale accesorii sunt calculate după momentul la care se face referire prin actul normativ invocat de către reclamanta, și, pentru debite datorate, conform declarațiilor depuse de către reclamantă, pentru anii 2007-2011.

Prin încheierea din data de 26.03.2013 au fost respinse excepțiile de inadmisibilitate și lipsei calității procesuale pasive și admisă proba cu expertiză fiscală.

Raportul de expertiză a fost depus la dosarul cauzei la data de 29.08.2013, în raport cu care părțile nu au formulat obiecțiuni.

Prin Sentința .X. din 4 noiembrie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal s-a respins contestația formulată de reclamanta Societatea .X. – R.A., , în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Ministerul

Finanțelor – Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. în Reprezentarea Administrației Sector .X. a Finanțelor Publice .X., ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că prin Decizia nr. .X./15.07.2011 - dosar fiscal .X.- referitoare la obligațiile de plată accesorii, a fost stabilită în sarcina .X. RA obligația plății sumei de .X. lei, reprezentând accesorii calculate asupra unor obligații fiscale ale reclamantei, pentru perioada 10.07.2009-01.04.2011, constând în impozit pe veniturile din salarii, sume datorate privind protecția specială a persoanelor cu handicap, dobânzi și penalități aferente TVA, contribuții.

Împotriva acestei decizii de impunere reclamanta a formulat contestație, iar prin Decizia nr.428/19.10.2011, privind soluționarea contestației, înregistrată la ANAF sub nr..X./16.09.2011, a fost respinsă contestația ca neîntemeiată.

Curtea de apel a constatat că în Anexa la decizia de impunere contestată sunt evidențiate analitic atât declarațiile fiscale date de reclamantă cât și perioada pentru care s-au calculat penalități, numărul de zile și sumele stabilite cu titlu de debit, iar expertiza, deși nu a putut determina modul de stingere a obligațiilor de plată ale reclamantei, pentru perioada 10.07.2009-01.04.2011, totuși, având în vedere dispozițiile art.114 din Codul de procedură fiscală coroborat cu art.115, a concluzionat că sumele achitate de către reclamantă pentru perioada 01.2007- 03.2011 au fost distribuite corect de către organul fiscal, respectiv s-a făcut corect imputația plății, stingând obligații fiscale sau accesorii în ordinea vechimii, în condițiile în care reclamanta avea dosare pe rolul instanțelor având ca obiect calculul accesoriilor.

Deși expertul a constatat că plățile efectuate în perioada 10.07.2009-01.04.2011 corespund declarațiilor fiscale ale .X. SA, s-a constatat că este esențial a se stabili dacă aceste obligații fiscale au fost achitate în termen și dacă plățile au stins toate obligațiile fiscale ale reclamantei.

De asemenea, deși expertul a identificat ordine de plată emise de reclamantă la data depunerii declarației de creanță fiscală, s-a reținut că nu s-a putut stabili modul de stingere a obligațiilor de plată ale reclamantei, astfel încât în ipoteza în care suma achitată nu a fost suficientă pentru a stinge toate datoriile, organul fiscal a făcut aplicarea art.114 și 115 din Codul de procedură fiscală.

S-a arătat în considerentele sentinței atacate, că în anexa la decizia de impunere se regăesc mult mai multe declarații de creanță la care s-au stabilit numărul de zile de întârziere decât cele menționate de expert în anexa la raportul de expertiză, astfel încât s-a apreciat că penalitățile de întârziere au fost generate de modul cum organul fiscal a făcut imputația plății.

Prin urmare, Curtea de apel a reținut că reclamanta nu a făcut dovada că accesoriile au fost nelegal calculate, că plățile făcute au stins în totalitate creanțele sale, în ordinea vechimii lor, iar evidența analitică pe plătitor a organului fiscal, regăsită în anexa la decizia de impunere, este eronată.

De asemenea s-a avut în vedere că la data de 12.07.1998 prin O.U.G nr. 12/1998 (aprobată și modificată prin Legea nr. 89/1999) privind transportul pe căile ferate romane și reorganizarea Societății .X. ".X." R.A, regia autonomă a fost reorganizată prin divizare parțială, rezultând o parte din regia autonomă, o companie națională și X societăți naționale, și că prin art.57 a fost scutită la plata majorărilor de întârziere, însă, că organele fiscale au interpretat corect că scutirea opera doar pentru majorările existente la data reorganizării, nu și pentru cele ulterioare, pentru care este necesar un nou act normativ prin care să se acorde scutirea.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs, reclamanta Societatea .X. – RA, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului formulat, recurenta-reclamantă Societatea .X. – RA (.X.-RA) a susținut în esență că în mod greșit instanța de fond a reținut ca fiind nefondată contestația acesteia deși prin raportul de expertiză efectuat în cauză, expertul a constatat că plățile efectuate în perioada 10.07.2009 – 01.04.2011 corespund declarațiilor fiscale ale .X.-RA, instanța apreciind în

mod eronat că nu s-a putut face dovada faptului că plățile efectuate au stins în totalitate creanțele.

Apreciază recurenta că din actele aflate la dosarul cauzei, respectiv declarații fiscale, documente din care rezultă efectuarea plăților datorate, concluziile expertizei, .X.-RA a făcut dovada achitării la timp a tuturor plăților datorate conform declarațiilor fiscale pentru care ANAF a calculat accesorii, expertul contabil reținând că „reclamanta a achitat în termen fiecare obligație fiscală născută și declarată în perioada 2007-03.2011.

Pe de altă parte, recurenta-reclamantă a susținut că la dosarul cauzei nu a fost depus niciun înscris din partea intimă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Administrația Finanțelor Publice Sector .X. din care să rezultă modul de stingere al obligațiilor, creanțele restante, în ce constau aceste creanțe precum și modul de calcul al accesoriilor și în consecință expertul contabil nu a putut determina modul de stingere al obligațiilor de plată ale .X. RA.

Consideră recurenta că în mod greșit instanța de fond a achiesat întru-totul la concluziile raportului de expertiză, fără a analiza în mod efectiv argumentele, observațiile părților cât și a elementelor probatorii pentru a aprecia relevanța acestora .

Or, susține recurenta că înscrisurile depuse la dosarul cauzei fac dovada susținerilor sale în ceea ce privește faptul că declarațiile fiscale pentru care au fost calculate accesorii, au fost achitate înainte de termen, intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală neproducând nicio dovadă privind legalitatea sumei de .X. lei stabilită cu titlu de accesorii în sarcina .X.(RA).

În ceea ce privește decizia nr. 428/2011 emisă de ANAF-DGSC recurenta-reclamantă a susținut că aceasta nu a analizat legalitatea calculului obligațiilor accesorii ci doar a constatat că debitele asupra cărora au fost calculate sunt individualizate după reorganizarea .X.-RA.

Cu privire la reținerea instanței de fond privind aplicabilitatea dispozițiilor art.57 din Legea nr.89/1999 pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.12/1998, recurenta-

reclamantă a susținut că intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală prin DGRFP Sector .X. nu a operat în evidențele sale această dispoziție și nu a șters obligațiile fiscale datorate de .X.-RA, ceea ce a condus la un calcul permanent de obligații fiscale în sarcina .X., obligații nelegale.

Consideră recurenta că în mod greșit s-a reținut prin sentința atacată ca fiind datorată suma reprezentând obligații fiscale accesorii astfel că solicită admiterea recursului și modificarea în tot a sentinței atacate și pe fond admiterea acțiunii și anularea actelor administrativ-fiscale atacate.

Examinând sentința atacată, în raport de criticile formulate, de prevederile legale incidente în cauză, cât și în temeiul art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat, după cum se va arăta în continuare.

Recurenta-reclamantă .X.-RA a solicitat anularea Deciziei nr.428/19.10.2011 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și a Deciziei nr. .X./15.07.2011 prin care au fost stabilite în sarcina sa obligații de plată accesorii în sumă de .X. lei (ROL).

În cuprinsul acțiunii se arată că sumele reținute cu titlul de obligații accesorii la declarațiile fiscale depuse de către .X.-RA în perioada 2007-2011 au fost stabilite în mod eronat de către organele fiscale, în fapt, toate sumele datorate fiind achitate la termenele scadente.

Totodată, recurenta-reclamantă a precizat că la data de 12.07.1998 prin OUG nr.12/1998 aprobată și modificată prin Legea nr. 89/1999 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății .X.X." RA, regia autonomă a fost reorganizată prin divizare parțială, rezultând o parte din regia autonomă, o companie națională și patru societăți naționale.

.X.-RA continuă că fiindteze, având ca obiect principal de activitate gestionarea datoriilor și a creanțelor existente la data reorganizării, fiind o entitate de interes național, cu capital integral de stat, singurele atribuții fiind cele de gestionare a datoriei și a creanțelor existente la data reorganizării.

Totodată, recurenta-reclamantă a susținut că în conformitate cu prevederile art. 61 din OUG nr.12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea .X. SA, majorările de întârziere datorate au fost scutite la plată.

În cauză s-a dispus efectuarea unei expertize contabile având ca obiectiv verificarea plăților efectuate în perioada 1.07.2009-01.04.2011 în raport de declarațiile fiscale depuse la organele fiscale de către .X. RA, expertiza care a stabilit că toate aceste plăți au corespuns declarațiilor fiscale depuse, fiind efectuate la termen, pentru fiecare obligație fiscală născută și declarată în perioada verificată.

Astfel cum rezultă din raportul de expertiză efectuat în cauză, pârâtele nu au depus niciun înscris sau documente justificative în raport de care să se poată determina modul de stingere al obligațiilor de plată ale .X. RA și în funcție de aceasta, realitatea și legalitatea obligațiilor fiscale accesorii contestate.

Astfel fiind, Înalta Curte constată că instanța de fond nu și-a îndeplinit obligația prevăzută de dispozițiile art. 129 alin.(5) Cod procedură civilă, aceea de a stăruii prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii.

În speță, judecătorul fondului, neprocedând în acest mod, nu a fost în situația de a pronunța o sentință legală și temeinică, în cauză impunându-se refacerea expertizei contabile, pentru stabilirea cuantumului real al sumelor pretins datorate, raportate la susținerile și argumentele părților cât și a înscrisurilor existente la dosarul cauzei dar și a evidențelor intimății, prin raportare la plățile efectuate de .X. – RA.

Totodată, urmează a fi verificate și susținerile recurentei-reclamante potrivit cărora intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală prin DGRFP Sector .X. nu a operat în evidențele sale scutirea de la plata majorărilor de întârziere prevăzute de art.57 din OUG nr.12/1998 la momentul reorganizării.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin.(1)-(3) Cod procedură civilă, va

admite recursul formulat în cauză, va casa sentința atacată și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Societatea .X. - RA împotriva Sentinței .X. din 4 noiembrie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 iunie 2015.

XXXXX